

**MOREA
BANIĆEVIĆ**

**DVOJNICI
IZ
TAME**

■ Laguna ■

SADRŽAJ

Ekipa	9
Bela noć	16
Mali ključ	28
Neobičan paket	41
Abi	53
Poruke upozorenja	64
Nova učenica	72
Prva zamena.	80
Zarina nevolja.	103
Velika školska podvala	116
Kuća u Ulici Ignacija Umbre broj 9	129
Plan za susret	148
Obračun na raskršću Majske i Cvetne ulice .	159
Abino kraljevstvo senki	178
U školi odvojeno	193
Sve je u imenu.	203
Otmica	210

Iz svetla u mrak	.221
U Barama	.232
Koliba	.238
Povratak senki.	.254
Poklon snova	.264
Dar za odlazak	.277
O autorki.	.283

EKIPA

Tišina. Mrklja je prvo pogledao levo, pa onda desno. Nigde nikoga. Izvirio je nogom iz sobe. Činilo se da je hodnik prazan. Odmah je izašao i sakrio se iza vrata. Još uvek je bio sâm. Iz predsoblja su se čuli glasovi i Tamarino uobičajeno naporno kreštanje. Znači, nisu ga čuli. Bar ne još. Ako se sad ne izvuče, biće kasno. Ta ga je misao užasnula. „*Sad ili nikad!*“, pomislio je.

Uzeo je zamah i skokom preleteo ostatak hodnika na spratu, a onda vešto odskočio u sigurnost ormana, u kojem je mama držala metle i sredstva za čišćenje. Dobro je, nisu ga opazili, što znači da sve ide po planu. Odavde je mogao da vidi ulazna vrata, svoju poslednju šansu. Progutao je knedlu, uzdahnuo dva puta i krenuo. Laganim korakom je silazio niz stepenice, trudeći se da ne napravi nijedan šum. Stepenice su se tiho privodile kraju. Iz susedne prostorije glasovi su bivali sve jači. „*Još malo*“, mislio je, „*samo još nekoliko koraka i...*“

U tom času prekinu ga grozan zvuk, koji mu rasprši sve nade da će se dokopati slobode. „Ivane, ma kuda si ti pošao?“

„Maa-ma, on hoće da pobegne napolje!“, začuo je i drugi glas iza sebe, koji je pripadao maloj Tamari.

„Ivane, smesta se vraćaj ovamo!“, sad se pridružio i tata.

„*To je to*“, pomislio je Ivan zvan Mrklja, „*ali bar padam kao ratnik.*“ Okrenuo se na peti prema ostatku porodice i sačekao ono neminovno s izrazom begunca pred hapšenje.

„Ivane“, začuo je glas svoje majke, „zar se nismo dogovorili da ćemo do subote biti kod bake? Što se praviš lud?! Oduzi stvari iz svoje sobe kod Tamare!“

„Aaa!“, vrisnula je Tamara. „Mi ćemo se igrati novom lutkom!“

„Posle ćete se igrati, zlato moje“, rekla je mama. „Budi dobra i slušaj brata. Sutra ujutro će doći tetka Marina da vidi da li je sve u redu i doneće ručak. Doći će opet popodne da ne spavate sami u kući.“

„Jasna, a možda bismo mogli da idemo kod tvoje mame neki drugi put?“, pridružio se tata skrušeno. „Još su premali da budu sami.“

„Koješta!“, insistirala je mama. „Imamo previše posla tamo, a već pola godine odlažemo. Pa neće stalno biti sami!“

„Ali, mama, zašto baš ja moram da se preselim kod ovog trulog ponija u sobu?“, zaurlao je Mrklja.

„Zato što dobro znaš da se ona plaši kad nismo kod kuće. Dosta prigovaranja i odnesi posteljину! I ne budi bezobrazan prema sestri!“

Mrkljine oči su bile širom otvorene od šoka. S jedne strane je stajala njegova sestra iz čije je ruke bespomoćno visila lutka, a s druge strane njegova mama sa strogim izrazom lica. Odmah do njih stajao je tata, koji je izgledao podjednako nezadovoljan. „*I on je znači pao*“, pomislio je Mrklja.

Tada se mala Tamara okrenula ka mami: „Mama, mama... crtaći, obećala si!“

Mama je, na Mrkljino zaprepašćenje, iz jedne fioke izvukla čitavu gomilu crtanih filmova o životu jedne princeze.

„Evo“, rekla je, „neka ti Ivan pušta crtaće dok ne zaspiš. Ali nema ništa posle devet, je l' jasno?“

Dečak više nije mogao da izdrži. Znao je da mu to nije pametno, ali... okrenuo se prema ulaznim vratima i samo krenuo. „Ivane, kuda ideš?“, začuo se mamin glas. Nije se obazirao na to već se dao u trk.

Na ulicu je izleteo kao da beži od požara. Iz njega je izlazio krik: „Aaaaaa! Dosta!“ Jurio je ulicom ne osvrćući se, dok su ga prolaznici gledali u čudu. Trčao je ulicama sve do ulaska u poznato dvorište. Tamo se zaletio da preskoči grm gustog cveća kad se naglo sudario s nižim, crvenokosim dečakom. Od udarca su pali na travnjak.

„Auu!“, zavikala su obojica, a crvenokosi je dečak dodao: „Budalo, šta to radiš?!“

„Horor! Užas, očaj, strava, groza i bezdan!“, vikao je Mrklja. „Uništen sam!“

„Ti si lud!“, ljutio se Otis. „Gledaj kuda ideš, mogao si da me ubiješ! Ili još gore, zamalo da mi razbiješ mobilni!“ Dok je Otis na svetlu proveravao da na njegovom dragocenom mobilnom nije napukao ekran, suvonjavi dečak je jadikovao.

„Tri dana kod onog daveža od moje sestre“, prošaptao je Mrklja kao da će ga neko ščepati ako to kaže naglas. „Moj život je završen... propao sam, skroz naskroz!“

Otis je ustao sa trave i protresao majicu. „Mislim da preteruješ“, dodao je ublaženim glasom, „pa neće te ubiti ta tri dana!“

„Lako je tebi da pričaš! Ti ne znaš kako je to kad ti se na grbaču ukrompiri onaj užasni blesavi krpelj! Krv će mi popiti! Osim toga, u sve gura nos!“

Tog trenutka je zazvonio mobilni u dečakovim rukama. „Da? Reci“, odgovorio je Otis glasu iz mobilnog i okrenuo Mrklji leđa. „Šta?! Evo, sad ćemo, Mrklja je kod mene!“

Mrklja se nije ni snašao kad ga je Otis zgrabio za rukav. „Idemo“, rekao je. „Boris je u nevolji.“

Inka i Zara su stajale na stanici ispred škole i gledale Borisa, koji je besno vadio knjige i sveske iz ranca i bacao ih na put. Ništa nisu govorile. Debeljuškasti dečak zvani

Zubo trčao je oko Borisa i vukao ga za ruke. „Smiri se! Ej, idemo odavde!“

Boris je istresao sve stvari iz ranca i šutnuo ga preko ograde, a zatim je seo na trotoar vidno uznemiren. Svetlo-kosa i kovrdžava devojčica mu je oprezno pokušala prići, ali joj je Boris kratko rekao: „Pusti me na miru, Inka!“

Zara i Zubo su se pogledali i nisu znali šta da kažu. Naime, Borisova mama je juče rekla da će se ona, Boris i Ami uskoro preseliti kod njenog verenika u drugi grad. Boris nije dobro prihvatio tu vest. Taj je grad udaljen od mora bar trista kilometara. Daleko od njegovih prijatelja, još dalje od njegovog dede s ostrva. I to bez pogovora. Zaista nije fer. Boris će uskoro napuniti trinaest godina, a trinaestogodišnjaci ne bi trebalo da se zamaraju takvim stvarima.

Boris je hteo samo najbolje za svoju mamu, a ona je u poslednje vreme izgledala vrlo srećno. A i taj njen tip je bio sasvim okej. Dečak mu je bezuspešno pokušavao naći manu. Sasvim je nepodnošljivo koliko je tip bio normalan. To zaista nije bilo u redu. Da bar ne voli životinje, mislio je Boris, onda bi odmah učinio sve da ga se otarase. Međutim, Ami je veselo mahala repićem čim bi videla Luku, jer je znala da će joj doneti neku igračku ili poslasticu. Baš mu se zato, da bude stvar smešnja, još manje sviđao.

Ali evo sada razloga da ga zamrzi. Luka će odvojiti Borisa od njegove kuće u kojoj je odrastao, od prijatelja. To mu nikad neće oprostiti. „Pa ne putujemo na kraj

sveta, posećivaćemo ih“, rekla je juče mama, „i naći ćeš nove prijatelje!“ Boris nije mogao da veruje u ono što je čuo. Kao da su prijatelji zamenjivi! Stvarno je neverovatno kako odrasli neozbiljno pristupaju životnim pitanjima!

Zubo je hteo još nešto da kaže ljutitom dečaku, ali je ugledao dve nove prilike, jednu veoma visoku i jednu dosta nisku, kako im prilaze trotoarom.

„Mrklja, Otise!“, rekao je debeljuškasti dečak Florian, čiji je nadimak bio Zubo. „Gde ste dosad?“

„Otise“, očajno je rekla Inka, „pokupimo mu knjige, sve ih je razbacao!“

Deca su se raštrkala u potrazi za stvarima iz Borisove torbe. Otis je čekao da prođu automobili i zatrčao se po knjige na asfaltu, Zubo ih je slagao na gomilu, a Mrklja se popeo preko ograde da uzme ranac. Inka i Zara su pažljivo poslagale knjige i stavile ih u ranac. Zara je strogo namestila svoje naočare i uzdahnula. Njoj su ovakve situacije bile sasvim nerazumljive.

Za sve to vreme Boris je sedeo na trotoaru i gledao prijatelje ispod oka. Pa zar da ostavi ovakve drugove? I to nakon svega što su prošli zajedno? Tužno je zagnjurio glavu među kolena.

„Pa što nisi radije šutirao loptu?“, gundao je Mrklja. „Samo što se nisam strmoguzio preko ograde!“

Niko se nije osvrnuo na Mrkljinu primedbu. Naime, Mrklja je bio stručnjak za smišljanje novih reči. Što su bile čudnije, to ih je on više voleo.

Zara je tužno primetila: „Ovo definitivno nije lep početak školske godine. A tako sam se radovala školi!“

„Kakva štrebulja! Da bar leto nije gotovo!“ odvratio je Mrklja, ali je pritom gledao u Borisa.

„Zašto bacaš knjige unaokolo, šta ti je?“ upitao je Otis.

Sada se opet oglasila Inka, koja je bila na ivica da zaplače. „Boris putuje odavde. Uskoro kreće s mamom kod njenog dečka. Odlaze zauvek.“

Otisa kao da je nešto iznenada udarilo. Prvo je pogledao Inku, koja nije više mogla da govori. Zatim je prišao Borisu, koji je sada gledao u zemlju. „Je li istina to što ona kaže?“

Boris je klimnuo glavom. Otis je iznenađeno nastavio: „Pa... kad ideš?“

Prvo nije bilo nikakvog odgovora. Svi su stajali u iščekivanju dok je on razmišljao treba li to i da izgovori. Međutim, uskoro se pribrao i rekao: „Dva meseca. Možda dva i pô. Dok se ne preselimo u novi stan.“

Cela ekipa je stala i razmišljala šta da radi. Otis je mislio kako treba učiniti sve da srede tog tipa, Mrklja je hteo da pita da li može da ide s njima kako bi se zauvek rešio svoje sestre, Inka je bila previše tužna da uopšte razmišlja, a Zubo je mislio na ručak, budući da mu šok vidno pojačava apetit. Jedino je Zara bila dovoljno pribrana da kaže: „Nije sve tako crno. Imamo bar dva meseca da nešto smislimo. Hajdemo odavde.“

Pošto Boris nije hteo da se pomakne s mesta, dečaci su počeli da ga vuku za rukave. „Ajmo, diži se!“

Dečak je nevoljno poslušao. Ustao je i krenuo kući.